יום ב', כ"ט ב תשס"ד (22 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום - **כ"ט באדר**, ערב ראש חודש ניסן. יש שנוהגים להשתטח על קברי צדיקים. מי שיש לו יום זכרון בחודש ניסן – עולה לקבר היום, בערב ר"ח, כי נמנעים מלעלות לבית הקברות בחודש ניסן. [לוח דינים ומנהגים]

בלילה, אור ל-ג' אלול תשנ"ז (1997), יצא כח שמנה 16 לוחמים משייטת 13 ('הקומנדו הימי') למבצע בלבנון. בין הבחורים היה **יוחנן הילברג** מהמושב **נצר חזני** שבגוש קטיף. הלוחמים ירדו מהסירה אל החוף וצעדו אל היעד. לפתע, התרחשו 3 פיצוצים. 11 חיילים נהרגו, ביניהם יוחנן ז"ל והשאר נפצעו. "כשיוחנן נהרג", אומרים הוריו ברוינה ושמואל הילברג, "עמדנו על זה שנקבור אותו פה [בגוש קטיף]. זה הבית שלו, זה הבית שרצה לחזור אליו. אנחנו רוצים אותו קרוב, ורצינו אותו גם קרוב לים שהוא אהב כל-כך. בית העלמין שלנו צופה לים." [באשר לכוונות רה"מ שרון לפנות את בית הקברות ב'תכנית ההינתקות' שלו, אומרים ההורים]: "אין לי מילים. איך אפשר לעשות דבר כזה, ועוד לכל-כך הרבה משפחות שיקיריהן קבורים כאן?" ועוד, "אני לא יודע איך **יהודי** חושב שאפשר להעביר קברים. זה מעשה אכזרי. כשקיבלו אישור מהמדינה להקים כאן בית עלמין, זה הצביע על קביעות במקום."

"**איתי** היה ילד שלא ידע מה זה לשכב במיטה, חוץ מאשר לשנת לילה", מספרת אודי **יוליס**, אמו. "ביום ששי אחד הוא בא הביתה ובכה מכאבים. הוא לא יכל היה לעמוד על הרגליים וסבל כל הלילה. הופיעו לו סימנים כחולים על הרגליים ודימום מהאף." בדיקת דם גילתה לאודי ולאב שלמה, תושבי נוה-דקלים, שאיתי בן ה- 11 וחצי חלה בסרטן הדם ושמצבו חמור. אומר שלמה, "כתוב שאדם צריך לגור במקום שיש בו תלמידי חכמים. אף פעם אנחנו לא מבינים מהלכים של הקב"ה. יכול להיות שהקב"ה שלח אותנו לפה [לגוש קטיף] כדי שבשעתנו הקשה נימצא בסביבה תומכת, בין אנשי הגוש." שבועיים לפני פטירתו בגיל 15 פחות כמה חודשים, הרופאים אמרו לאודי ושלמה, "הערכנו שיש לו 24 שעות, אבל אולי זה ייקח יותר. יש לו כוחות אדירים. לנו אין מקום, תעבירו אותו להוספיס." "כעסנו, אבל זה היה משמיים. לקחנו אותו הביתה – ממילא גם את הטיפול בבית-חולים עשינו לבד. .. ברגע שיצאנו מביה"ח, איתי פתח עיניים ושאל, "איפה אני?" אמרנו לו, "אנחנו הולכים הביתה." הוא חייך וחזר לתרדמת." "כשהוא נפטר, היינו צריכים להחליט. היה ברור לנו שהוא חלק מהמקום שהוא כל-כך אהב, וקברנו אותו כאן."

במוצש"ק, 9 במרץ 2002 [אור לכ"ו אדר], הסיע חייל דובדבן **אלקנה גובי** את אחיו בועז, גם הוא לוחם בצה"ל, מביתם שבנוה-דקלים אל נקודת ריכוז בבאר-שבע. אביהם, משה, ביקש להסיע את בועז בעצמו, אבל אלקנה התעקש. הם לקחו איתם את אחיהם הצעיר אלעד, ויצאו לדרך. הם היו בראש טור מכוניות של אזרחים שיצאו מהגוש לאחר שבת. לפניהם נסע ג'יפ צבאי. [כאשר נקלעו במארב] הם שמו את רכבם בצד, ירדו עם הנשקים, ולחמו בערבים שתקפו את שיירת הנוסעים. "אלקנה עוד הספיק לצעוק לאלעד 'אתה תגיד תהלים' ואלה היו המלים האחרונות שלו", מספר משה. "כשהערבים ירו, בג'יפ שלפניהם היה מ"מ, אבל הוא לא עשה כלום. היתה תאורה מלאה ואלקנה לבש חולצה לבנה וכיפה לבנה, והג'יפ – במקום להלחם בערבים, עשה פרסה על אלקנה ודרס אותו." אמו מירי, "כששאלו אותנו אם נרצה לקבור אותו בהר הרצל או כאן, התלבטנו. אך לא פעם אמר לנו, 'אם אתם רוצים, תעזבו. אני נשאר פה.' הרגשנו שזו צוואה. זאת הסיבה שהוא קבור פה, והוא יישאר פה."[העתון "בשבע", יום ששי, כ"ד באדר]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ב', כ"ט ב תשס"ד (22 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שלשה צדיקים. יהי רצון שהמאבק על כוונת פינוי המתים יניב את הפרי של הבטחת המשך הקיום והפיתוח בגוש קטיף בשביל החיים. ואז לחייהם כמו למותם של הנפטרים תהיה משמעות נוספת. הצדיקים במותם נקראים חיים.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל